

306

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 17 grudnia 1984 r.

w sprawie stosowania odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny budżetowej.

Na podstawie art. 90 ustawy z dnia 3 grudnia 1984 r. — Prawo budżetowe (Dz. U. Nr 56, poz. 283) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa szczegółowy zakres działania wojewódzkich i resortowych komisji orzekających oraz Głównej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny budżetowej, tryb postępowania przed nimi oraz zakres działania rzeczników dyscypliny budżetowej.

§ 2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) terenowych organach administracji państwowej bez bliższego określenia, rozumie się przez to terenowe organy administracji państwowej o właściwości ogólnej,
- 2) o wojewódzkich radach narodowych lub wojewodach, rozumie się przez to również odpowiednio rady narodowe miast: stołecznego Warszawy, Krakowa i Łodzi oraz prezydentów tych miast,
- 3) komisjach, rozumie się przez to organy orzekające w sprawach o naruszenie dyscypliny budżetowej, o których mowa w art. 87 ust. 2 ustawy z dnia 3 grudnia 1984 r. — Prawo budżetowe (Dz. U. Nr 56, poz. 283).

§ 3. Wojewódzkie komisje orzekające orzekają w pierwszej instancji w sprawach o naruszenie dyscypliny budżetowej:

- 1) w zakresie budżetu rady narodowej stopnia podstawowego,
- 2) w zakresie budżetu wojewódzkiej rady narodowej, z wyłączeniem organów, o których mowa w § 4 ust. 3,
- 3) w przedsiębiorstwach państwowych tworzonych przez terenowe organy administracji państwowej i organizacjach spółdzielczych — w zakresie otrzymanej dotacji z budżetu terenowego,
- 4) w państwowych jednostkach organizacyjnych dysponujących funduszami celowymi,
- 5) w organizacjach społecznych otrzymujących dotacje z budżetu terenowego.

§ 4. 1. Resortowe komisje orzekające orzekają w pierwszej instancji w sprawach o naruszenie dyscypliny budżetowej:

- 1) w zakresie właściwej części budżetu centralnego,
- 2) w przedsiębiorstwach państwowych tworzonych przez naczelne i centralne organy administracji państwowej i organizacjach spółdzielczych — w zakresie otrzymanej dotacji z budżetu centralnego,
- 3) w państwowych jednostkach organizacyjnych dysponujących funduszami celowymi,
- 4) w organizacjach społecznych otrzymujących dotacje z właściwej części budżetu centralnego.

2. Właściwa do orzekania w pierwszej instancji w sprawach o naruszenie dyscypliny budżetowej w zakresie budżetu centralnego w częściach dotyczących organizacji spółdzielczych jest Resortowa Komisja Orzekająca przy Ministrze Finansów.

3. Właściwa do orzekania w pierwszej instancji w sprawach o naruszenie dyscypliny budżetowej przez terenowe organy administracji państwowej stopnia wojewódzkiego jest Resortowa Komisja Orzekająca przy Ministrze Administracji i Gospodarki Przestrzennej.

§ 5. Organem orzekającym w drugiej instancji w sprawach należących w pierwszej instancji do właściwości resortowych komisji orzekających i do wojewódzkich komisji orzekających jest Główna Komisja Orzekająca.

§ 6. 1. Przy organach orzekających działają rzecznicy dyscypliny budżetowej:

- 1) przy Głównej Komisji Orzekającej — główny księgowy budżetu państwa,
- 2) przy resortowej komisji orzekającej — główny księgowy budżetu resortu,
- 3) przy wojewódzkiej komisji orzekającej — główny księgowy budżetu wojewódzkiego.

2. Do obowiązków rzeczników dyscypliny budżetowej należy:

- 1) składanie pisemnych opinii oraz uczestnictwo w rozprawie,
- 2) składanie propozycji co do rozstrzygnięcia sprawy oraz wniosku o ukaranie,
- 3) wnoszenie o złożenie dodatkowych wyjaśnień mających na celu ustalenie stanu faktycznego,
- 4) wnoszenie środków odwoławczych.

3. Rzecznik dyscypliny budżetowej jest zobowiązany do wnoszenia odwołań od postanowień i orzeczeń, jeżeli pozostają one w rażącej sprzeczności z obowiązującymi przepisami, a wymierzona kara jest niewspółmierna do popełnionego czynu.

4. Zastępcą rzecznika dyscypliny budżetowej, o którym mowa w ust. 1, jest pracownik zastępujący głównego księgowego.

5. W razie gdy rzecznik dyscypliny budżetowej w pierwszej instancji nie może wykonywać swojej funkcji w danej sprawie, rzecznik drugiej instancji wyznacza do występowania w tej sprawie innego rzecznika pierwszej instancji bądź funkcję tę pełni osobiście.

§ 7. W postępowaniu w sprawach o naruszenie dyscypliny budżetowej stronami są: obwiniony i rzecznik dyscypliny budżetowej jako oskarżyciel.

§ 8. 1. Postępowanie w sprawie o naruszenie dyscypliny budżetowej wszczyna się na podstawie pisemnego zawiadomienia komisji, zawierającego dokładne określenie czynu zarzucanego obwinionemu.

2. Organ orzekający w pierwszej instancji może z urzędu wszcząć postępowanie przeciwko osobie współodpowiedzialnej za naruszenie dyscypliny budżetowej, jeżeli osoba ta nie była wymieniona w zawiadomieniu.

§ 9. 1. Kierownik jednostki, w której dokonano naruszenia dyscypliny budżetowej, jest obowiązany złożyć zawiadomienie, o którym mowa w § 8 ust. 1, w miarę możliwości niezwłocznie po otrzymaniu wiadomości o tym naruszeniu.

2. Jeżeli z jakichkolwiek przyczyn kierownik jednostki nie złożył zawiadomienia, obowiązek ten ciąży na kierowniku jednostki nadrzędnej niezwłocznie po otrzymaniu wiadomości o tym naruszeniu.

3. Jeżeli naruszenie dyscypliny budżetowej zostało ujawnione w czasie kontroli, organ, który zarządził kontrolę, składa zawiadomienie bezpośrednio do właściwego organu orzekającego.

4. Zawiadomienie może złożyć również rzecznik dyscypliny budżetowej oraz zainteresowana jednostka organizacyjna.

§ 10. Jeżeli z treści zawiadomienia wynika, że nie ma podstaw do wszczęcia postępowania w sprawie o naruszenie dyscypliny budżetowej, przewodniczący komisji orzekającej wydaje postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania i zawiadamia o tym osobę lub jednostkę, która złożyła zawiadomienie, oraz rzecznika dyscypliny budżetowej.

§ 11. 1. Jeżeli okoliczności przytoczone w zawiadomieniu dają dostateczną podstawę do wszczęcia postępowania, przewodniczący organu orzekającego wyznacza zespół orzekający oraz ustala miejsce i termin rozprawy.

2. W sprawach należących w pierwszej instancji do właściwości wojewódzkiej i resortowej komisji orzekającej, w których obwiniony w toku postępowania złożył na piśmie wyjaśnienie co do stawianych mu zarzutów, a zebrany materiał dowodowy wystarczy do wydania orzeczenia, komisja może wydać, po uzyskaniu pisemnej opinii rzecznika dyscypliny budżetowej, orzeczenie bez przeprowadzania rozprawy.

§ 12. 1. Po przeprowadzeniu rozprawy zespół orzekający rozstrzyga sprawę na tajnej naradzie. Na naradzie oprócz członków zespołu orzekającego może być obecny tylko protokolant.

2. Niezwłocznie po zakończeniu narady, a w wyjątkowych wypadkach nie później niż w ciągu czternastu dni, zespół orzekający wydaje orzeczenie, które doręcza się stronom.

§ 13. 1. Środkami zaskarżenia są odwołanie i zażalenie.

2. Od orzeczeń stronom przysługuje odwołanie, a na postanowienie — zażalenie.

3. Organ orzekający w drugiej instancji przeprowadza rozprawę również wtedy, gdy odwołanie dotyczy orzeczenia wydanego w trybie § 11 ust. 2.

§ 14. 1. Ukaranego karą pieniężną jest obowiązany uiścić na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania. Do kosztów tych zalicza się koszty podróży i inne należności świadków i biegłych, a także koszty spowodowane oględzinami na miejscu.

2. Koszty postępowania przypadające od kilku ukaranych w jednej sprawie dzieli się między nich w zależności od stopnia przyczynienia się do powstania tych kosztów.

3. Rozstrzygnięcie o kosztach zamieszcza się w orzeczeniu.

4. Można zaniechać wydania rozstrzygnięcia o kosztach w stosunku do ukaranego, jeżeli koszty te nie przekraczają 100 zł.

§ 15. 1. Ostateczne orzeczenia i postanowienia kieruje do wykonania jednostka sprawująca obsługę biurową organu orzekającego w pierwszej instancji.

2. Odpis ostatecznego orzeczenia lub postanowienia doręcza się kierownikowi jednostki, w której nastąpiło naruszenie dyscypliny budżetowej, a jeżeli sprawa dotyczy kierownika tej jednostki — kierownikowi jednostki nadrzędnej.

3. Jeżeli po dokonaniu czynu ukarany zmienił miejsce zatrudnienia, odpis orzeczenia o ukaraniu doręcza się kierownikowi jednostki, w której ukarany jest zatrudniony.

4. Odpis ostatecznego orzeczenia o nałożeniu kary dołącza się do akt osobowych pracownika. Po upływie okresu, o którym mowa w art. 86 ust. 3 Prawa budżetowego, odpis tego orzeczenia zostaje z urzędu wyłączony z akt osobowych pracownika i podlega zniszczeniu.

5. Ukaranego karą pieniężną wzywa się do jej uiszczenia w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania. W razie nieuiszczenia kary pieniężnej i kosztów postępowania w terminie, ściąga się je w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

§ 16. 1. Przewodniczący komisji orzekającej może odroczyć ściąganie kary pieniężnej i kosztów postępowania lub rozłożyć te należności na raty na czas nieprzekraczający 1 roku, jeżeli natychmiastowe ich ściąganie spowodowałoby dla ukaranego lub jego rodziny skutki zbyt ciężkie.

2. Rozłożenie należności na raty można odwołać, gdy ukarany uchybił terminu płatności chociażby jednej raty.

§ 17. 1. Minister Finansów sprawuje zwierzchni nadzór nad działalnością organów orzekających w sprawach o naruszenie dyscypliny budżetowej oraz nadzór nad działalnością Głównej Komisji Orzekającej.

2. Główna Komisja Orzekająca sprawuje nadzór nad działalnością wojewódzkich i resortowych komisji orzekających w zakresie orzecznictwa w sprawach o naruszenie dyscypliny budżetowej.

§ 18. 1. Organy nadzoru mogą na wniosek stron lub z urzędu uchylać lub zmieniać ostateczne orzeczenia lub postanowienia, jeżeli są one sprzeczne z prawem lub oczywiście niesłuszne.

2. Uchylenie albo zmiana orzeczenia lub postanowienia na niekorzyść niewinnionego lub ukaranego nie może nastąpić po upływie 6 miesięcy od dnia, w którym orzeczenie lub postanowienie stało się ostateczne.

3. Orzeczenia i postanowienia wydane w trybie nadzoru nie podlegają zaskarżeniu.

§ 19. 1. Minister Finansów sprawuje zwierzchni nadzór nad działalnością rzeczników dyscypliny budżetowej.

2. Rzecznik dyscypliny budżetowej przy Głównej Komisji Orzekającej sprawuje nadzór nad działalnością rzeczników dyscypliny budżetowej przy wojewódzkich i resortowych komisjach orzekających.

§ 20. W postępowaniu przed organami orzekającymi w sprawach o naruszenie dyscypliny budżetowej stosuje się odpowiednio: art. 5—9, art. 10 § 1 pkt 1—4, 6, 7, 9, art. 18, 21 § 1, 2, 4, art. 26 § 1 i 3, art. 29—32, 34, 39, 44, 46—51, 52 § 1, art. 53—55, 57, 58, 59 § 1, art. 60, 63 § 1, art. 77 § 2, art. 78, 79, 81—84 § 1 i 2, art. 85, 87, 88,

91 § 2, art. 93 § 1, art. 119—126 § 1, art. 127, 128, 130—135 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.

§ 21. W sprawach wynagrodzeń za udział w rozprawach organów orzekających stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące zasad wynagradzania przewodniczącego i członków zespołu orzekającego oraz protokolanta za udział w posiedzeniach kolegiów do spraw wykroczeń przy terenowych organach administracji państwowej; rzecznikowi dyscypliny budżetowej przysługuje wynagrodzenie w wysokości przewidzianej dla członka zespołu orzekającego.

§ 22. 1. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1971 r. w sprawie odpowiedzialności porządkowej za naruszenie dyscypliny budżetowej (Dz. U. Nr 5, poz. 58 i z 1975 r. Nr 29, poz. 153).

2. Do czasu powołania komisji orzekających na podstawie niniejszego rozporządzenia działają komisje powołane na podstawie przepisów dotychczasowych.

3. Przepisy rozporządzenia stosuje się do spraw wszczętych po dniu jego wejścia w życie.

4. Postępowanie w sprawach o naruszenie dyscypliny budżetowej, toczone się na podstawie dotychczasowych przepisów, podlega umorzeniu, jeżeli Prawo budżetowe nie przewiduje odpowiedzialności za takie naruszenia. Prawomocne orzeczenia o karze podlegają wykonaniu.

— § 23. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1985 r.

Prezes Rady Ministrów: w. z. Z. Messner

307

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 17 grudnia 1984 r.

w sprawie ulg podatkowych z tytułu inwestycji.

Na podstawie art. 1 ust. 3 i art. 2 oraz w związku z art. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 1975 r. o ulgach podatkowych z tytułu inwestycji (Dz. U. Nr 45, poz. 230) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ulgi podatkowe z tytułu inwestycji określonych w art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 1975 r. o ulgach podatkowych z tytułu inwestycji (Dz. U. Nr 45, poz. 230), zwanej dalej „ustawą”, przysługują również:

- 1) podatnikom wykonującym na podstawie posiadanych uprawnień działalność w zakresie:
 - a) usług hotelarskich i kempingowych,
 - b) poligrafii,
- 2) zagranicznym podmiotom gospodarczym oraz przedsiębiorstwom z udziałem zagranicznym, posiadającym osobowość prawną, wykonującym działalność gospodarczą na podstawie przepisów o zasadach prowadzenia na terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej działalności gospodarczej w zakresie drobnej wytwórczości — w zakresie działalności określonej w zezwoleniu,
- 3) kościelnym jednostkom organizacyjnym i zakonnym oraz prowadzonym przez nie przedsiębiorstwom, wykonującym działalność gospodarczą na podstawie zezwoleń przewidzianych w odrębnych przepisach — w zakresie działalności określonej w zezwoleniu,
- 4) fundacjom prowadzącym działalność gospodarczą na podstawie zezwolenia — w zakresie działalności określonej w zezwoleniu,
- 5) rybakom morskim i zalewowym, wykonującym działalność na podstawie karty rybackiej wydanej przez właściwy organ administracji morskiej.

§ 2. 1. Podatnikom określonym w art. 1 ust. 1 ustawy oraz w § 1 pkt 1—4 przysługują ulgi także wtedy, gdy na potrzeby wykonywanej działalności, w tym również dla zapewnienia bezpieczeństwa i higieny pracy:

- 1) rozbudują własne budynki albo wybudują lub rozbudują inne własne obiekty budowlane bądź ich części,
- 2) wybudują na gruncie stanowiącym własność państwa pawilony przechodzące po określonym czasie na własność państwa,
- 3) wybudują pawilony na gruntach oddanych przez państwo w użytkowanie wieczyste spółdzielniom mieszkaniowym,
- 4) sfinansują z własnych wkładów budowę pawilonów, prowadzoną przez organizację samorządu społeczno-zawodowego,
- 5) wniosą wkład budowlany odpowiadający całkowitym kosztom budowy lokalu użytkowego otrzymanego z przydziału spółdzielni mieszkaniowej,
- 6) przeprowadzą remonty budynków lub innych obiektów budowlanych bądź ich części, w tym także w celu dostosowania do wykonywania działalności w nowym miejscu,
- 7) przeprowadzą remonty własnych maszyn lub urządzeń,
- 8) zakupią samochody ciężarowe, samochody dostawcze, ciągniki lub przyczepy towarowe do tych pojazdów,
- 9) przeprowadzą remonty samochodów, ciągników lub przyczep towarowych, o których mowa w pkt 8.

2. Podatnikom określonym w § 1 pkt 5 przysługują ulgi w wypadku, gdy zakupią i będą wykorzystywać w ramach wykonywanej działalności łódzie lub kutry.